

Til § 59

Bestemmelsen regulerer arveladerens adgang til kvalitativt at råde over friarv, herunder til at træffe bestemmelse om kontant udbetaling af friarven.

I bestemmelsen foreslås det, at lovforslagets § 50, stk. 2 og 3, om tvangsarv skal finde tilsvarende anvendelse ved friarv.

Henvisningen til 50, stk. 2, indebærer, at arveladeren ved testamente kan bestemme, at en arving skal have sin friarv udbetalt kontant. Arveladeren kan endvidere ved testamente give en arving ret til for sin friarv at overtage bestemte aktiver eller aktiver efter eget valg til vurderingsbeløbet. Retten kan også gives til aktiver, der overstiger den pågældendes arvelod mod, at arvingen betaler det overskydende beløb kontant til boet.

Ægtefællens ret efter lovforslagets §§ 11, stk. 1, og 91, stk. 2, skal respekteres. En testamentarisk bestemmelse over friarv er endvidere begrænset af den generelle regel om omfanget af ægtefællens kvalitative testationskompetence over fuldstændigt særeje og fælleseje i lovforslagets § 90 og § 91, stk. 1.

Henvisningen til § 50, stk. 3, indebærer, at en arvelader, som efterlader sig både fælleseje og fuldstændigt særeje, med respekt af ægtefællens rettigheder efter § 11, stk. 1, og § 91, stk. 2, ved testamente kan bestemme, om friarv skal dækkes af fællesejet eller af særejet. Bestemmelsen gælder både i forhold til ægtefællen, slægtsarvinger og testamentsarvinger.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 11.2.1. og 11.3.1.

Til § 60

Bestemmelsen omhandler oprettelse af successionsrækkefølger og forbyder oprettelse af fideikomiser.

Stk. 1 fastlægger, hvad der forstås ved en successionsrækkefølge. Efter bestemmelsen kan friarv indsættes i en successionsrækkefølge, således at arven tilfalder en arving eller legatar på første plads og derefter en eller flere andre arvinger eller legatarer på anden eller senere pladser.

Bestemmelsen indebærer, at en arvelader ikke kan indsætte tvangsarv i en successionsrækkefølge, medmindre dette har specifik lov hjemmel. En sådan hjemmel findes i lovforslagets § 52 om tvangsarv til testationsinhabile arvinger.

Hvis arveladerens tvangsarvinger giver afkald på tvangsarveret, er hele arven efter arveladeren friarv og kan indsættes i en successionsrækkefølge. Sådanne arveafkald kan gøres betingede, navnlig af, at arvingen ikke stilles ringere end efter testamentet, som ar-

vingen har kendskab til. Hvis tvangsarv indsættes i en successionsrækkefølge, uden at der foreligger hjemmel hertil, eller uden at der foreligger arveafkald fra tvangsarvingen, er indsættelsen ugyldig.

Stk. 2 fastslår, at arv eller legat ikke ved testamente kan tillægges flere ved testators død ufødte personer efter hinanden. Bestemmelsen er, bortset fra sproglige moderniseringer, identisk med den gældende arvelovs § 68.

At arv eller legat ikke gyldigt kan tillægges flere ved testators død ufødte personer efter hinanden indebærer, at det heller ikke gyldigt kan bestemmes, at den første ufødte skal være f.eks. brugs- eller indtægtsnyder, og den anden ufødte skal være ejer, når dette skal ske successivt. Indsættelser af ufødte i strid med bestemmelsen anses for nulliteter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 11.2.2. og pkt. 11.3.2.

Til § 61

Bestemmelsen handler om båndlæggelse af friarv.

Det fastslås i *1. pkt.*, at arv, der ikke er tvangsarv, kan båndlægges, jf. den gældende arvelovs § 65.

Som noget nyt i forhold til gældende ret foreslås det imidlertid, at det også i forbindelse med båndlæggelse af friarv er en betingelse for båndlæggelsen, at arveladeren finder, at dette er bedst for livsarvingen.

En efterprøvelse af baggrunden for båndlæggelsen kan have betydning ved vurderingen af, om der er grundlag for at frigive den båndlagte friarv efter lovforslagets § 56, nr. 3, hvorefter båndlagt arv kan frigives, når det er åbenbart, at båndlæggelsen ikke længere tjener et rimeligt formål. Som det er tilfældet ved båndlæggelse af tvangsarv, skal der ikke ved testamentsoprettelsen foretages en prøvelse af, om betingelsen er opfyldt. Betingelsen vil således alene få betydning i forbindelse med en senere vurdering af, om de båndlagte midler skal frigives efter lovforslagets § 56. Hvis testamentet ikke indeholder en begrundelse for baggrunden for båndlæggelsen, vil dette kunne medføre en lempelse af beviskravene for, at båndlæggelsen åbenbart ikke længere tjener et rimeligt formål.

I 2. pkt. foreslås det, at lovforslagets § 53, stk. 2, og §§ 54-58 skal finde tilsvarende anvendelse.

Er en friarv af ringe værdi, kan justitsministeren eller den, justitsministeren bemyndiger dertil, således fritage for opfyldelse af arveladerens bestemmelse om båndlæggelse, jf. lovforslagets § 53, stk. 3. Reglerne om anbringelse af båndlagt tvangsarv finder tilsvarende anvendelse på friarv, jf. lovforslagets § 54, og retsvirkningerne af en båndlæggelse af friarv svarer til, hvad der gælder for båndlæggelse af tvangsarv, jf.